

“L'exèrcit vol que només hi hagi canvis cosmètics”

Per la seva natura pacífica i totalment inesperada, la revolució egípcia va fascinar el món sencer.

L'èxit en el procés per a deposar Mubarak, l'últim faraó, va residir en la valentia i la determinació de milions de persones. Però l'espurna de la rebel·lió la van encendre els quinze fundadors del moviment 6 d'Abril, el grup de joves que va convocar les primeres manifestacions a final de gener. EL TEMPS va parlar amb una d'aquestes quinze persones, Amal Sharaf, una mare soltera de 36 anys i professora d'anglès, pocs minuts després de saber que l'organització havia estat nominada al premi Nobel de la pau.

—**Què representa aquesta nominació per al moviment?**

—Estem molt contents. És un reconeixement molt important per a la nostra organització, i per a tota la gent que va fer possible la revolució. Hem patit molt: arrestos arbitraris, maltractament, etc. Per això, i perquè estem en un moment delicat, encara ho valorem més.

—**Com veieu la situació política actual a Egipte, vuit mesos després de la revolució?**

—Estem en un moment molt important, perquè ja es va fent evident que l'exèrcit no treballa a favor de la revolució, com pregonava, ans al contrari: vol asfíxiar-la, perquè només hi hagi canvis cosmètics. Volen que es mantingui el mateix sistema, però sense Mubàrak al capdavant. Aquestes darreres setmanes, la junta militar ha pres diverses mesures que han posat de manifest la seva crueltat i la seva absoluta manca de voluntat de democratitzar el país.

—**Quines són aquestes mesures?**

—Per exemple, l'ampliació del contingut i l'aplicació de la llei d'emergència, que ara diuen que continuarà en vigor fins l'estiu del 2012. La suspensió d'aquesta llei, vigent des de fa més de trenta anys, era una de les demandes

RICARDO GONZÁLEZ

Amal Sharaf forma part dels quinze fundadors del moviment 6 d'Abril, el grup de joves que va convocar les primeres manifestacions.

Acaben de ser nomenats per al premi Nobel de la pau.

centrals de la revolució, juntament amb el desmantellament del sistema de seguretat, que resta intacte. Només us en posaré un exemple: el policia que va matar brutalment Khaled Saïd, un dels fets que va encendre l'espurna revolucionària, només l'han canviat de comissaria. Hi ha una impunitat total.

Així mateix, ja han anunciat les regles de joc de les properes eleccions legislatives, i afavoreixen d'una manera descarada els *cacics* del règim de Mubàrak. Per tant, és molt clar que el seu objectiu no és precisament transferir el poder a la societat civil.

—**Fins a quin punt la població dona suport a l'exèrcit?**

—Crec que aquestes setmanes hi ha hagut un canvi de tendència important. La gent es va adonant de la vertadera natura de la junta militar, i el seu suport es va erosionant. S'han mantingut els arrestos arbitraris de gent normal i corrent, i les denúncies de tortures a les presons. Encara no s'ha aprovat un salari mínim, i les vagues es multipliquen. Hem vist com la policia feia ús de la violència contra els familiars dels màrtirs de la revolució, impedia l'entrada dels seus advocats a la sala on es jutja Mubàrak. La població es demana quin benefici els ha aportat el nou govern, i no en troba cap.

A principi d'estiu, la nostra popularitat es va reduir notablement quan el govern va declarar que havíem rebut diners dels EUA, i que érem uns agents dels governs occidentals. Vam començar a rebre trucades d'amenaques i d'insults. Però ara ja no, ara rebem trucades de molta gent que ens demana que tornem a activar les protestes al carrer. I això pensem fer.

—**Quin paper tindrà el moviment del 6 d'Abril a les eleccions legislatives?**

—Nosaltres som una organització social, no pas política. Per tant, no farem campanya ni demanarem el vot per a cap candidat. Això sí, orientarem la població a partir d'un sistema basat en dos gomets, els vermells i els blancs. Els gomets blancs recolliran les posicions que han de defensar els candidats partidaris de la revolució, però no els atorgarem directament a cap polític. Serà la gent, que haurà de fer-ho. En canvi, amb els gomets vermells assenyalarem els membres del partit de Mubàrak que volen entrar al Parlament amb una simple rentada de cara, i instarem la població a no votar-los.

—**Quin creieu que serà el resultat de les eleccions?**

—Hi haurà un Parlament molt fragmentat. Les dues principals forces seran els Germans Musulmans i els

RICARD GONZÁLEZ

“Les regles de joc de les properes eleccions afavoreixen d’una manera descarada els cacics del règim de Mubàrak”

membres de l’antic règim. L’exèrcit prova d’impedir la victòria dels islamistes, però no se’n sortirà: ells seran la primera força, perquè són els que poden arribar a tota la població. Els Germans Musulmans tenen més recursos econòmics i una organització molt potent que arriba a les capes populars i els ofereix tota mena de serveis. Les forces laiques miren d’organitzar-se, però no poden competir en condicions d’igualtat amb els islamistes.

—**A occident, molta gent té por d’una victòria dels islamistes. Són exagerats, aquests recels?**

—No, els qui tenim més por som nosaltres, perquè som els que en rebrem les conseqüències d’una manera més directa. A l’estiu hi va haver una manifestació multitudinària dels islamistes, en què hi havia banderes de l’Aràbia Saudita, i es van cantar lemes que van fer que em sentís amenaçada. Aquell dia, vaig plorar i tot.

—**Quina és la posició dels islamistes envers la revolució?**

—Són molt pragmàtics, i només cerquen la consecució dels seus interes-

sos. Al principi, no van fer costat a la revolució, s’hi van afegir després de la gran mobilització del 28 de gener, quan van veure que hi havia realment possibilitats de victòria per a no quedar-se al marge. Després del triomf, van arribar a un acord secret amb els militars per a comptar amb privilegis a les eleccions, però la junta no ha respectat els acords, i ara sembla que volen tornar a venir amb nosaltres. Ara ja no els creiem. Els hem perdut la confiança.

—**Van ser decisius els Germans per a la victòria de la revolució?**

—Els Germans Musulmans van ser tan importants com alguns altres grups de la societat. La revolució va ser un moviment totalment transversal, que va unir gent d’edats, ideologies, races, religions, i estrats socials diferents.

—**Alguns l’han titllada de revolució del Facebook i del Twitter. Hi esteu d’acord?**

—Sí, perquè és cert que sense internet i les xarxes socials no hauríem pogut mobilitzar tanta gent. Per això el règim va tancar els servidors. Però la gent va trobar vies alternatives de con-

nectar-se, i els qui no van poder-ho fer, ja comptaven amb els nostres telèfons abans de l’apagada general a la xarxa. La premsa no ha exagerat quan ha destacat la importància d’aquests mitjans de mobilització popular.

—**Què va passar a l’assalt de l’ambaixada d’Israel? Hi va participar el moviment del 6 d’Abril?**

—No, el nostre moviment és radical en la defensa de la lluita no violenta. Jo crec que va passar que, després de l’assassinat de sis policies egipcies al Sinaí per part d’Israel, la població estava indignada, i volia l’expulsió de l’ambaixador israelià, cosa que el govern no va aconseguir. Llavors, alguns joves van voler llançar un missatge amb la destrucció del mur que havien acabat de construir. Però jo no crec que volguessin realment entrar a l’ambaixada. Va passar que s’hi van infiltrar els esbirros del règim, i ells van efectuar l’assalt, amb el total consentiment de les forces de seguretat, que no van fer res. Tot era orquestrat per la junta per a poder ampliar la llei d’emergència.

Ricard González